

S. K. TREMAYNE

VUOROVEDEN VANKI

Suomentanut Ilkka Rekiaro

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
The Drowning Hour

Copyright © S. K. Tremayne 2022
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

Sitaatin William Shakespearen näytelmästä *Romeo ja Julia* sivulla
86 on suomentanut Paavo Cajander.

ISBN 978-951-1-44108-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

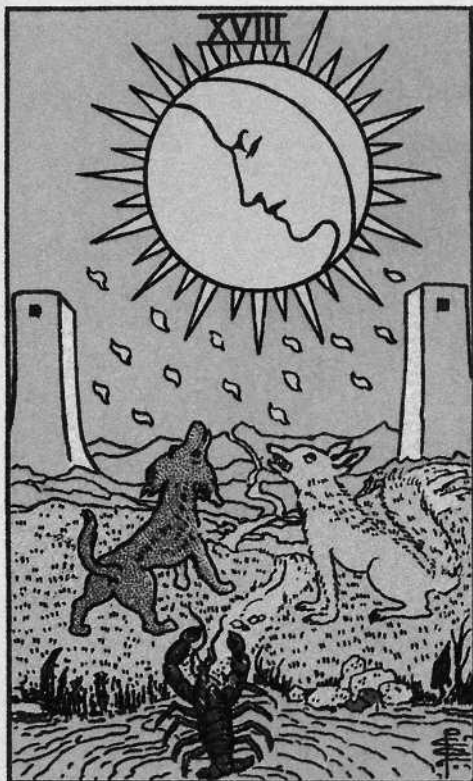
Tekijän saate

Dawzynsaari on fiktiota: se on yhdistelmä muutamasta saaresta Essexin, Suffolkin ja Norfolkin syrjäisellä, kauniilla jokien juovittamalla rannikolla. Blackwater sen sijaan ei ole fiktiota; joki on oikeasti olemassa osterialtainen, pienvenesatamineen, voimalaitoksineen ja lintujensuojelualueineen. Olen kuitenkin ottanut vapauksia: siirtänyt kyliä, vaihtanut nimiä, lainannut luonnonpiirteitä ja muuttanut tarkkoja sijainteja. Toivottavasti saan anteeksi niiltä, joilla on onni tuntea tämä ainutlaatuinen, poeettinen Englannin kolkka.

Kuten aina, haluan kiittää loistavia kustannustoimittajiani Jane Johnsonia ja Phoebe Morgania samoin kuin agenttiani Eugenie Furnissia tämän kirjan luotsaamisesta aina sen synnyinhetken saakka, ja lisäksi tuesta koronasulun aikana.

Omistettu Starille, edelleen

THE MOON .

1

Hannah, nyt

Vettä. Pelkkää vettä.

Sitä se vain on.

Älä stressaa siitä.

Mutta vaikka sanon näin itselleni tuijotellessani valkoisen katon pimeyteen, kuulen samalla päässäni toisen äänen. *Pelkkää vettä? Miten niin pelkkää?*

Vesihän on kaikki kaikessa. Vettä on minun kehossani, vettä on kohdussa ja vettä oli unelmassanikin. Vartuin katsellen vettä, mereen laskevaa jokea; olin kaipuuta poteva pikkutyttö, toivoin saavani matkustaa maailmalla ja purjehtia vetten poikki.

Pelkkää vettäkö? Me etsimme sitä joka päivä, peseydymme siinä, juomme sitä, laitamme sillä ruokaa; me sukellamme siihen, me uimme siinä, me juoksemme sitä kohti, me tahdomme asua sen äärellä.

Me vajoamme siihen –

Käännyn tyynyllä ja puristan silmät kiinni.

Me purjehdimme siinä, me leikimme siinä, loiskimme ja roiskimme, valutamme, puserramme, huuhtelemme ja sadetamme sitä nurmelle. Seksi on pääasiassa vettä: kosteutta, vetisyttä, märän veren kuumoitusta kihelmöivällä iholla, poskella kuivuva pehmeä, märkä suukko.

Nouse, Hanny-pumpuli.

Nostan katsettani ja katson pientä kelloani, vihreinä hohtavia ystävällisiä numeroita: 05.36.

Miksi herään jatkuvasti tähän armottomaan aikaan? Tästä tunnista viiden ja kuuden välillä on tullut valvomisen hetki, olen herännyt tähän aikaan useimpina päivinä sen jälkeen kun SE tapahtui. Joskus, jos makaan hievahtamatta ja suljen silmät tiukasti ja muumioin itseni peittoon ja heitän mielestä keljut ajatukset, pääsen takaisin lähes-uneen, joka muuttuu pian uniekuvien räikeäksi paraatiksi. Se on kuin kaupunkiin saapuva ei-toivottu sirkus: zombiklovnien, virnuilevien akrobaattien, kuperkeikkaa ja karrynpyöriä heittävien friikkien ja valtavien töräyttelevien norsujen kavalkadi, jossa minä olen mukana.

Usein makaan tässä miettien, pitäisikö minun vain piru vie nousta, koska en todennäköisesti saa enää uudelleen unen päästä kiinni; mutta toisaalta tiedän, että jos nousen, minun paras hetkeni, aika jolloin mieleni on tuotteliain, tulee haaskautumaan istuskeluun silmät auki samalla, kun aivoni surraavat hedelmättömästi, varastoivat muistoja arkistoon ja kaivavat niitä taas esiin. Ja sitten tunnin kuluttua iso rakennus alkaa heräillä ympärilläni: viheltelevä apukokki, keittiöstä kantautuva kolina, kuiskaillen nauravat, kiiruhtavat siivoajat. Haistan ensimmäiset pekoniaamiaisen tuoksahdukset ja saan luultavasti kuulla vieraiden reippaasta aamuseksistä aiheutuvan mekkalan, joka kantautuu käytävän varrelta huoneesta 14, ja silloin tiedän että minun on oikeasti noustava.

Suihku, vedessä. Teenkeitto, johon tarvitaan vettä. Kahvinjuonti – se on tehty vettä säästellen. Juon monta pientä kupillista mustaa kahvia, koska tarvitsen loputtomasti kofeiinia, kun käyn respan yläpuolella sijaitsevassa toimistossa taistelua haukotuksia vastaan. Se on aikaisin heräämisen hinta.

Nouse.

Tällä kertaa tottelen. Työnnän peiton päältäni ja mietin, sytyttäisinkö lampun, mutta päätän olla sytyttämättä. Pidän pimeästä. Se peittää yhtä ja toista. Sitä paitsi pimeys ei ole totaalin; taivaalla kuu on lähes täysi, ja sen hauras hopea tulvii sisään puoliksi suljettujen verhojen välistä. Ne auttavat minua piilottamaan piinallisen näkymän Blackwaterille.

Ojennan toista kättä kohti ovea ja löydän pehmeän, sinisen aamutakkini, ihanan ja lämpimän ja pörröisen, joka ei taatusti ole koukkuun ripustettu noita.

Toisin kuin muistossa, joka palaa mieleeni terävänä, täysin kutsumatta.

Olen seitsemän- tai kahdeksanvuotias. Herään pienessä huoneessani ja näen koleassa hämärässä pitkän talvitakkini, joka roikkuu oveen ruuvatusta koukusta. Äkkiä se alkaa näyttää kierokaulaiselta noidalta, joka hirtettiin siinä noidista kertovassa kirjassa, ja minä kiljun, kunnes äiti tömistää sisään ja sulkee minut syleilyynsä, ympäröi minut samalla lailla kuin lämmin vesi hellii pehmeää korallia. Hän rauhoittelee, halaa, antaa suukon otsalleni, ja hänen henkensä haisee edellisen illan viiniltä, johon on sekoittunut minttuhammastahnan hajua. Mutta suukossa on paljon rakkautta. Viinin hivenen hapan tuoksahdus voi merkitä minulle rakkautta, jopa nyt.

Parhaina öinä, jos isä oli poissa, äiti sanoi *Hyvä on, Hanny-pumpuli, tule sitten*. Ja minä nousin iloisena, kaikki noidat unohtuivat, ja tartuin Toffee-nallen nuhraantuneeseen käsivarteen ja seurasin äitiä kylmää porrastasannetta pitkin hänen lämpimään sänkyynsä. Siellä äiti antoi minun nukkua vieressään sen, mitä suloisesta, syvästä unesta oli jäljellä, ja minun sydämeni hidastui, pelot hälvenivät ja hengitys syveni ja tyyntyi kuin merenkäynti kesällä, ja minä nuuhkin hänen

tuoksuaan, omatekoista hajuvettä, omatekoista saippuaa, äidinhajua.

Aamutakki ympäröi minut, lämmittää minua. Paljaat jalkani löytävät kuutamossa tohvelit. Näen vedenkeittimen ja teekannun... mutta Näköala vetää minua väistämättä puoleensa. Päätän katsoa sitä. Minä päätän katsoa Blackwateria.

Näin käy aina. Joinakin päivinä en kestä katsoa Blackwateria. Pidän verhot kiinni vuorokauden ympäri – piiloudun. Pahimpina päivinä kartan fyysisesti esimerkiksi hotellin erkkeriikkunoista avautuvaa kuuluisaa maisemaa, kun kävelen braserien läpi aamiaiselle. Silloin aistin vieraiden vilkuilevan miinuun päin: *Miksi hän katsoo tuolla lailla sivuun?*

Joskus, esimerkiksi tänään, minä taas annan myöten ja tuijotan sitä. Vihollistani. Elämäni. Kotiani. Muurejani. Virtaavaa Blackwateria, joka on osin meri, osin joki, osin suolainen, osin ruumisarkku. Neljä osatekijää, joista yhdessä muodostuu silkkaa kauhua.

Nopeasti, kuin repäisisin laastarin irti, vetäisen verhot auki. Siellä se on. Blackwater ei ole mennyt minnekään. Se virtaa hotellin ohi: syvä vaakasوران pimeyden syke, lännestä itään. Syyskuun lopun kuunsilta on hopeisten nupukivien kuja. Pimeä aamunkoitto on pilvetön. Goldhangerin pienet oranssit ja tulipunaiset valot säkenöivät märkinä pimeän perukoilla.

Haluan haistaa sitä. Tahdon hengittää sitä. Muuten pelko saattaa ottaa jälleen vallan.

Tämä on minun terapiaani, altistushoito.

Huoneessani on komea liukuikkuna, hotellin regency-tyylisen ydinosan perua. Se on myös vanha, tiukka ja vaivalloinen nostaa, mutta kun onnistun, minut palkitaan: täytyy olla vuoksi, sillä ilma tuoksuu mahtavalta, makealta, suolaiselta ja otsoniselta eikä niinkään mutavatilta ja mätänevältä punalevältä.

Kun vedän syvään henkeä, kuulen auringonnousua edeltävässä pimeydessä vesilintujen loputtomat huudot. Haapanoi-ta, ristisorsia, karikukkoja? En ole koskaan aivan varma. Saa-ren ympärillä on monia lajeja; ne laulavat melkein koko päi-vän ja usein öisinkin. Jos katson tarkkaan, näen ne. Kenties ik-kunan avaaminen sai ne havahtumaan. Ne räpiköivät suojaan pimeässä kuin pienet, säikähtäneet haamut.

Ja mikä tuo on?

Laituriin on sidottu lyhyt mutta elegantti pikavene. En tunnista sitä. Se voi olla kenen vain. Onko se Freddy'n va-ravene? Mutta se näyttää liian linjakkaalta. Kalliilta. Ehkä se on jonkun hotellivieraan? Jotkut tulevat omalla veneel-lä. Näen usein veneitä, jos rohkeuteni riittää tähystää Black-waterille.

Pelot mylläävät.

Minä teen sen. Minä pystyn siihen. Miksikäs ei? Vaikka heti? Hyppää tuohon kätevästi tarjolla olevaan pikku paattiin, kiskaise sokka irti ja anna mennä. Sillä se päivä, tunti tai het-ki, jolloin minun päässäni kohiseva vuoksi kääntyy luoteeksi, koittaa vielä varmasti. Minulle on sanottu, että niin tapahtuu. Kenties hetki on nyt käsillä. Odottamattomana mutta toivot-tuna. Ovi avautuu.

Voisiko nyt olla se hetki?

NYT.

En saa tuhлата tätä ainutlaatuista, yhtäkkistä pelottomuu-den tunnetta.

Minä tulisin varastaneeksi veneen, mutta ketä kiinnostaa? Annan sen takaisin vastarannalla.

Kihelmöivä toivo on lähes sietämätöntä.

Pukeudun. Olen valmis. Työnnän oven auki ja kurkistan ulos kuin olisin tekemässä rikosta. Kai minä olenkin.

Käytävällä ei ole ketään, palovaroitin tuijottaa minua ainoalla, hyönteismäisellä punaisella silmällään. Huoneen numero 14 yöpyjät ovat edelleen hiljaa. Siivoojat nukkuvat.

Ei ole ketään tai mitään, mikä voisi estää minua.

Hölkään käytävää pitkin ja käännyn vasemmalle. En halua rynnä rakennuksen läpi, vaikka se olisi lyhin tie. Minut saatettaisiin nähdä. Minusta on jo ollut tarpeeksi *vaivaa*.

Toinen käännös vasemmalle, ja sitten olen palo-ovella. Siinä on poikittainen metallitanko. Tiedän ettei hälytin ole päällä. Oven saa auki työntämällä. Ja tiedän että oven takana alkaa jyrkkä soraranta; kohta juoksen sitä alas sora kenkien alla narskuen, kiipeän laiturille, irrotan veneen köydet, käynnistän moottorin – ja kaasutan tieheni. Vankilapako.

Hikoilen innostuksesta, jännityksestä, tilanteen mahdottomuudesta. Painan metallitankoa ja ovi avautuu rääkäisten kuin lintu. Ja heti astuttuani rahisevalle soralle se tapahtuu.

Tietenkin. Arvasinhan minä, että niin kävisi. Ketä minä yritin narrata? Mitä oikein kuvittelin? Mitä järkeä tässä oli?

Pelko ruokkii pelkoa.

Sepelhanhet kaakattavat pilkallisesti. Ne huutelevat hävyttömyyksiä hämärälle rannalle ilmaantuneelle typerälle naiselle; pelästyneelle nuorelle naiselle, joka seisoo liikahtamatta kuumamossa, kun hänen aivonsa ritisevät kuin viallinen sähkölaite, kuin hotellin itäsiiven sähköjohdot, joita ei ole vielä vedetty paikoilleen.

Ensin kurkkuni supistuu kuin minua kuristettaisiin. Mitä terapeutti sanoikaan? Henkistä ahdistusta voi verrata ruumiilliseen ahtautentunteeseen.

Nyt tulee kamala huimaus, vettä aivoissani ja näkö sumenee – joskus sokeudun täysin. Seuraavaksi tunnen sydämeni: se takoo kuin paviaani rumpua – *pam, pam, pam* – kipeästi,

vihaisesti ja vaarallisesti. Tiedän miten pahaksi tämä voi äityä. Joskus niin pahaksi, että pyörryn. Olen lukenut, että tämä voisi tappaa minut – se on harvinaista mutta sitä sattuu – erittäin voimakas tiheälyöntisyys, takykardia, niin paha paniikki että siihen voi kuolla. Ja pelkkä ajatuskin pahentaa sitä.

Pelko ruokkii pelkoa joka ruokkii pelkoa. Sydäntäni pakottaa, ja se on minulle aivan liikaa. Se on liian pelottavan tuskallista. Ihan kuin sydän kohta pokahtaisi kylkiluiden välistä ulos.

Peräänny, peräänny. Nopeasti, tutisten, minä astun ovesta takaisin sisään, käännän selkäni joelle. En katso tänään enää uudestaan.

Ovi heilahtaa kiinni ja hiljaisuus vangitsee minut. Minut on lyöty. Kuten tavallista.

Häpeän pelkuruuttani ja nojaan seinään. Liu'un lattialle.

Sydämeni hidastuu, paniikki laantuu – mutta nyt tulee alakulo. Kyyneleet valuvat. Kuumaa suolaista vettä. Miksi me tuotamme kuumaa suolavettä, kun olemme surullisia?

Se on pelkkää vettä. Ja minä vuodatan sitä paljon. Sitä tipahtelee leualtani ja valuu kalpeiden sormieni välistä.

Voi Hannah, pikku Hanny-pumpuli, sinä et pääse siitä yli.

2

Farkkuni ovat puhtaat, kyyneleeni ovat kuivuneet, paitani on pesty, valkoinen ja silitetty, ja vaaleanpunainen kašmirneuleeni vihjaa luksuksesta – tätä vaaditaan hienon hotellin työntekijältä, jopa toimistossa näkymättömissä ahertavalta. Minun ei tarvitse pynttäytyä kuten concierge Leonin tai hotellin johtajan, Alistairin, mutta minun odotetaan näyttävän ”moitteettomalta” kulkiessani yhteistiloissa.

Sen sijaan minun ei odoteta varastelevan veneitä rannalta aamunkoitteessa. Se ei ole ”moitteetonta”, eikä liioin ole toivotavaa, että lyyhistyn lattialle itkemään paniikista ja surusta juuri kun puolalainen huonesiivooja Elena tulee käytävää pitkin sylissään pino puhtaita tyynyliinoja.

Onneksi ehdin huomaamatta ryömiä takaisin varjoon.

Nyt Elena on täällä: hän vilkuttaa kävellessäni respaan. Hän työntää kärryjään, joissa on moppeja ja riepuja ja muita siivousvälineitä sekä tyylikkäitä pikkusaippuoita, Earl Grey -teepusseja, pikkuruisia White Companyn sampoopulloja ja Nespresso-kapseleita. Hotellin johto arvostaa häntä kovasti: hän osaa siivota huoneen täydellisesti kahdeksassatoista minuutissa.

”Ihana päivä!” minä sanon pirteästi – teeskentelen ilomielin.

Elena suo minulle tutun vinon hymynsä. Sitten hän elehti kuin hänellä olisi herkullinen salaisuus. ”Ne kaksi huoneessa numero 14. Taivaan vallat, Hannah!”

”Rikkoivatko he oikeasti sängyn tällä kertaa?”

Hän kumartuu lähemmäksi, mutta me molemmat huomaamme Owenin, nuoren apukokin, jolla on punoittavat kasvot. Hän napittaa valkoista takkiaan kävellessään keittiön suuntaan. Meidän ei ole lupa juoruta asiakkaista yhteistiloissa. Irtaudumme syllisyyttä tuntien.

”Nähdään taas, Elena!” minä hihkaisen ja hän virnistää, ja me jatkamme kumpikin omaa päiväämme. Minun päiväni johdtaa minut käytävää pitkin vastaanottoon. Moikkaan Daniellea – paikallisia, pulloblondi, karkealla tavalla nätti, paljon meikkiä, kolmekymppinen, fiksiu mutta aina hiukan etäinen. Hän saattaa maata Logan Mackinlayn eli Macksterin kanssa, joka on nerokas keittiömestari. Vai oliko hänellä ja Danielleella suhde mutta ei ole enää? Myös henkilökunnasta on liikkeellä juoruja; kuulen niitä toisinaan.

Danielle katsoo KIRJAA.

Aina hotellin uudelleenavaamisesta lähtien täällä on pidetty näyttävää, vanhanaikaista vieraskirjaa. Se otettiin käyttöön tarkoituksellisesti, ajateltiin että se olisi henkäys Stanhopen kulta-ajoilta. Idea tuli minulta.

Olisimme voineet käyttää taulutietokoneita ja ottaa vastaan sähköisiä allekirjoituksia kuten kaikki muut, mutta meillä oli tallella vanha, kuvioitu nahkakantinen vieraskirja, ja ostimme hienoja Viscontin täytekyniä sen oheen. Ne kertovat uudelle vieraalle: tässä hotellissa asiat tehdään eri tavalla ja ylellisesti. Saisinko nimikirjoituksenne tuohon? Me vaadimme *kaikkia* kirjoittamaan nimensä. Kirja on kuin Stanhopen perheraamattu. Se ei valehtele koskaan ja pitää sisällään kaiken totuuden.

Aina Kirjan nähdessäni pöyhistan pikkuisen rintaani ylpeydestä. Minun ideani.

Nyt nousen prameat kierreportaat, jotka ovat yksi tämän historiallisen rakennuksen kruununjalokivistä. Viime vuoden lopulla hotelli saneerattiin: seinät saivat sinivalkoraitaiset regency-tyyliset tapetit ja niille ripustettiin aitoja öljymaalauksia, jotka esittävät Itä-Anglian rannikkomaisemia, punapurjeisia veneitä Stourjoella ja osterinpyyttäjiä Merseansaarella.

Myös näitä portaita noustessani pöyhistän aina pikkuisen rintaani, koska autoin sisustustiimiä löytämään oikean tapetin – halusimme sen kuvastavan taivasta, jokea ja ulkoilmaa. Ihanat maalaukset ja piirrookset järjesti Oliver, joka varmaankin omisti ne jo entuudestaan ja oli ripustanut jonkin talonsa seinille; hänellä on useita taloja.

Astun toimistoon. Se on aika moderni avokonttori, mutta tyylikäs.

Loz on jo töissä, keskittynyt työpöydällään olevaan näyttöön. Apulaisjohtaja. Neljäkymmentäkolme. Eronnut. Hauska. Tummatukkainen. Suvussa italialaista verta. Ivallinen. Entinen vapen polttaja, joka on palannut tupakan pariin. Loz Devivo. Kun tulin tänne – tuntuu kuin siitä olisi pitkä aika, mutta siitä ei ole kahtakaan vuotta – kysyin häneltä, mistä hän oli saanut hieman erikoisen nimensä. ”Kultaseni”, hän sanoi, ”minut kastettiin Lola Devivoksi. Kuvittele että nimesi olisi Lola Devivo! Kaikki luulisivat sinua heti seksityöläiseksi. Ja *Lolly* Devivo saa minut kuulostamaan seksityöläiseltä tartaaniminihameessa, joten päädyin Loziin.”

Loz on nyt hiljaa – hän moikkaa ystävällisesti mutta hajamielisesti ja jatkaa töitä.

Lysähdän yhdelle Oliverin tuhannen punnan toimistotuoleista ja käynnistän näyttöni. Sen täyttää iso kuva suolanvalkoiselta Atacaman aavikolta: tietokoneeni taustakuva. Ei lainkaan vettä. Ei tipan tippaa. Kirjaimellisesti maailman kuivin paikka:

Yungay, Chile. Napsuttelen itseni sivustolle, jonka suunnittelin ja toteutin tänne tultuani.

Se oli yksi päätehtävistäni brändijohtajana. Minut värvättiin ja ylennettiin Malediiveilta, missä työskentelin pr-tyttönä. Rakenna brändi. Tee meille hieno nettisivusto. Palauta hotellin glamour. Niin Oliver minulle sanoi, punnokkaasti, kärkkäästi, silmät innosta suurina komeilla kasvoillaan.

Ja niin minä tein. Ensimmäinen varsinainen tehtäväni oli vaihtaa hotellin nimi. Se oli vuosikaudet tunnettu nimellä Stanhope Gardens Island Hotel. Nimi oli mielestäni luotaantyöntävän pitkä ja lisäksi valheellinen. Hotellissa ei ole näyttävästi maisemoitua piha-aluetta vaan sieviä pikku nurmikoita ja nurkkauksia; saari on aivan liian pieni, ja sitä paitsi yhdeksänkymmentäkahdeksan prosenttia siitä on hypertarkkaan varjelua suojelualuetta – valtion omistamaa ikimetsää, josta ei saa poimia kukkaakaan, sellaista tieteellisesti kiinnostavaa aluetta, jossa on pyhiä puuvanhuksia sekä harvinaisia lintuja ja nisäkkäitä. Punaoravia, unikekoja, jäniksiä ja mäntynäätäiä. Olemme supervylpeitä näädistämme.

Piha-alueestamme emme ole yhtä ylpeitä, sillä se on ainoastaan kelvollinen. Siksi pyyhin yli sanan *Gardens* ja lyhensin nimen muotoon *Stanhope*. Ja heti tiesin, että se oli täysosuma. STANHOPE. Nimeen kiteytyi hotellin historia, ja se tuntui ylelliseltä olematta kuitenkaan mahtipontinen. Kun kerroin Oliverille, hänen harmahtavanvihreät silmänsä kirkastuivat. Kyllä!

Nojaan tuolinselkään ja selaan sivustoa. Olen edelleen ylpeä työstäni. Kaikki ne työlääät kuvaukset! Meiltä meni niihin kuuksia. Taiteellisesti brasserien ikkunoiden eteen asetetut viinipullot. Auringonvalo paistaa vinosti rubiininpunaisen nesteen läpi. Ulkona hämmöttää jahtien valkoisia purjeita.

Tuon yhden ainoan kuvan ottamiseen meni kaksi päivää: kaikki piti saada kohdalleen, halusimme hillityn, rennon lukituksen vaikutelman ilman blingää. Kun aloitimme markkinoinnin – julkaisimme sivuston ja mainokset sekä tarjosimme tutustumiskäyntejä toimittajille – buukkaukset tuplaantuivat kuukaudessa, ja sitten ne tuplaantuivat uudestaan. Oliver tarjosi kaikille samppanjaa.

Klikkaus. Toinen kuva. Ulkona otettu. Joki sinisenä ja hyvänsuopana. Osterinpuolikkaat kiiltelevät auringon valaisemalla pöydällä salotti-mignonettekastikkeen vierellä. Kesämekkoon pukeutunut ihastuttava nuori nainen pitelee päivänvarjoa; muistan että todellisuudessa hän paleli. Oli syksy ja hän kiroili valokuvaajalle: *Ota se kuva jo, perhanan paparazzi.*

Seuraava kuva. Laiturilla. Freddy Nix, lautturi. Tämä kuva kertoo asiakkaalle, että Stanhope on poikkeuksellinen: se seisoo seesteisellä paikalla – oltuaan hotellimarkkinointialalla kuusi vuotta oppii, että turistit rakastavat sanaa *seesteinen* – omalla ainutlaatuisella saarellaan, jonka hasselpähkinäpuiden siimeksessä kuljeskelee muntjakkeja. Englantilainen retriitti parhaimmillaan.

Nyt kumarrun lähemmäksi otsa rypyssä. Kuvassa on erikoinen vene. Onko se sama pieni pikavene, jonka näin aamulla pimeässä? Mahdollisesti. Vaikea sanoa.

Näppäimistöä naputteleviin sormenpäihini hiipii nipistelevä levottomuus, pahempi kuin tavallisesti. Nostan katseeni näytöstä ja olen kysymäisilläni, näkikö Loz veneen tai tietääkö hän ketään, jolla olisi musta pikavene. Mutta hän on lähtenyt. En kuullut hänen lähtevän. Olin uppoutunut kuvaan. On varmaan lounastauko.

Puhelimeni kilahtaa. Viesti. Herra Synkkä Sulho. Ben!

Han, kultu, me teimme sen

Naputtelen vastauksen hymyillen. Mieheni puhuu. Mies jota rakastan. Gastropubin keittiömestari, jolla on seksikkäät tatskat. Jo pelkällä viestillä hän kertoo minulle: on elämässä jotain hyvääkin. Ensinnäkin minulla on hänet.

Teitte minkä? Räjäytittekö pubin? Minähän varoitin sinua painekattiloista

Haha, hupinainen. Ei, meillä on ensimmäisen kerran täysi lounastarjoilu, 30 varausta eikä kukaan jäänyt tulematta. Kev sanoi että jouduttiin käännättämään asiakkaita POIS!!

Hymyni levenee. Hän on selvästi, vilpittömästi haltioissaan, ja hyvästä syystä: ruokapubin maineen vakiinnuttaminen on vaikeampaa kuin useimmat ihmiset osaavat kuvitella, kenties koska sitä näkee niin harvoin.

Vautsi! Kulta, olen TOSI ylpeä sinusta! Olisinpa siellä, voisimme hukuttautua Nyetimberiin. Olet ansainnut tämän. Teit hurjasti töitä. Sinun pitää juhlia 🍷🍷

Tauko. *Kirjoittaa...*

Hannah, me juhlimme vielä. Ehkä nopealla lasillisella Stanniessa huomenna? Ja sinä PÄÄSET vielä pois siltä pirun saarelta. Kannan sinut sieltä jos ei muu auta!

Ooh. Miehistä! Tykkään. Joo huomenna kiitos

OK pitää juosta, hullunmylly täällä, mutta jee xx

Hän lopettaa. Lasken puhelimen pöydälle ja venyttelen, yhä hymyillen. *Ben* uskoo minuun. Ehkä hänellä on aihettakin uskoa minuun? Oikeastaan pidän ajatuksesta, että hän kirjaimellisesti kantaisi minut vetten yli. Nuori morsian kynnyksellä.

Nousen ja astelen toimiston läpi ikkunan luo, ja keskustelun antaman hyvän energian voimin käsken itseni *nauttia* upeasta näkymästä Blackwaterille. Ole positiivinen.

Katson ulos. Pieni musta pikavene on lähtenyt laiturista. Se tuli pimeällä ja on nyt livahtanut tiehensä. Blackwaterin poikki. Ei kai se kovin kummallista ole. Meillä on *hyvin* rikkaita hotellivieraita, jotka ovat tottuneet tekemään ihan mitä haluavat.

3

Englantilainen kuohuviini on juotu; pullo on lattialla kyljellä. Taisimme potkaista sen kumoon kiihkossamme. Viinilasitkin ovat tyhjät, toinen on kaatunut. Sydämeni hakkaa vielä seksistä. Miellyttävällä tavalla.

Ben nousee sängystä ja alkaa pukeutua: rygbyn pelaajan jalat verhoutuvat tummiin farkkuihin ja lihaksikkaat käsivarret valkoisiin paidanhihoihin. Haluaisin jäädä makaamaan ja ihailemaan, mutta haluan myös saattaa hänet lautalle, sillä jokainen hetki hänen seurassaan on arvokas. Täällä eristyksissä.

”Hei, hidasta vähän. Haluan tulla mukaan laiturille.”

Hän katsoo minuun päin napittaessaan paitaa. ”Kultu, ei sinun tarvitse.”

Katson häntä silmiin. Merkitsevästi. ”Tarvitseepas. Et tiedä miten kovasti minulla on sinua ikävä.”

Komeiden kasvojen ilme heltyy poikamaisen lempeäksi, ja hetken hän näyttää olevan lähempänä minun ikääni, kahetakymmentäkahdeksaa, kuin omaa kolmeakymmentäneljää vuottaan. Hän kumartuu ja suutelee minua – suudelma on pehmeä ja hellä, paljon pehmeämpi kuin puoli tuntia sitten saamani. Sitten hän katsastaa huonetta: pulloa, laseja, sikin soikin mytättyjä lakanoita.

”Näyttää siltä kuin täällä olisi räjähtänyt pommi.”

”Älä imartele itseäsi. Pieni kranaatti.”

Hän nauraa tyytyväisenä, kun minä nyt kiiruhdan pukeutumaan. Hän vilkaisee suuntaani ja sanoo: ”Tule sitten, nainen. Vauhtia.”

Pukeudun kuuliaisesti takkiin ja kenkiin – joskin väistyvä päivä on ollut leuto. Kävelemme käsikynkässä käytävää pitkin, sitten aulan läpi ja sorarannan poikki laiturille. Kirkkaanpunainen lautta ei ole kaukana – se keinuu iloisesti Blackwaterin vaatimattomilla aalloilla. Laiva lastenkirjasta. Sellainen joka saattaisi puhua vetureille.

Pääni lepää Benin lujaa hartiaa vasten. Minussa on yhä jälkiheikua, hienoista raukeutta. Iltahämärä. Ben on hiljaa. Nostan katseeni häneen. ”Kaikki hyvin?”

Hän tuijottaa mieteliäästi saarta rannalta käsin, hotellin käyttämätöntä osaa, itäsiipeä tyhjine huoneineen. Tai kenties hämärämpää metsää, joka alkaa heti siiven takana. Tai sitten hän vain tuijottaa eteensä pohdiskellen, muistellen. Benillä on silloin tällöin haikeita hetkiä. Hän menetti äitinsä nuorena kuten minä: se oli yksi asia, joka lähensi meitä alusta alkaen.

”Ben?”

Hän havahtuu. ”Ai, sori, Han. Mietin pubijuttuja. Tilauksia. Alvia. Sitä kaikkea.”

Puristan hänen vahvaa kokinkättään.

”Minä olen ylpeä sinusta, siitä mitä olet saanut aikaan. Kaikki olivat niin skeptisiä mutta katso nyt.”

”Kiitti, kultu, mutta... vielä on matkaa.” Hän vilkaisee sivulle. ”No niin, lautta tuli. Minun pitää ehtiä takaisin ennen kuin Charlie päättää laittaa ruladia. Tälle illalle on valtavasti lisää varauksia!”

Hän virnistää, minä hymyilen, me vilkutamme toisillemme ja hän lähtee. Hän loikkaa laiturilta lauttaan, joka on miltei

tyhjillään. Katselen alusta, kun se irtautuu laiturista ja kääntyy takaisin kohti mannerta, jonne en voi palata.

Mielialani synkistyy heti. Olen *vilpittömästi* ylpeä kihlatus-tani. Rakastamani mies tekee mahtavia juttuja. Hän on ollut pubinsa keittiömestari jo jonkin aikaa, mutta astui sen johtoon vasta muutama viikko sitten. Siksi tämä äkkimeneystys on suurenmoista.

Mutta mitä jos publi menestyy *liian* hyvin? Mitä jos se vie kaiken hänen aikansa? Silloin hän ehtii käydä täällä luonani entistä harvemmin.

Ja silloin olen entistä visummin eristyksissä.

4

”Missä olet, Han?”

”No arvaa!”

Kuulen lontoolaisen ravintolan tai baarin kuhinaa Katin hiljaisuuden taustalta. Kello on kolme iltapäivällä. Onko hän myöhäisellä lounaalla vai ryyppännyt koko päivän vai lähtenyt baariin mega-aikaisin?

Hän puhuu verkkaan. ”Jassoo, odotas kun vähän mietin...” Baarin melu hiljenee hetkeksi, ja kuvittelen kateellisena hänen siemaisevan lasistaan. Sekoittavan sitä. Nakkaavan suuhunsa oliivin. Hän sanoo: ”Nyt tiedän! Olet Buenos Airesissa. Siinä kuuluisassa pihviravintolassa, jossa me kävimme välivuotena, rannalla. Cabaña Las Lilasissa! Muistatko? Palasit sinne! Vau. Kiva juttu. Ei sentään, et voi palata sinne. Me lähdimme maksamatta laskua. Minun ideani, eikö ollutkin? Sori-sipuli, pomo-papuli. Anna anteeksi-puli.”

Nauran astellessani yhdellä niistä poluista, jotka johtavat Dawzyn metsän läpi. Harakat räksyttävät tammissa samalla kun oksat rasahtelevat vaelluskenkieni alla. Saari tiettävästi nimettiin satoja vuosia sitten niiden mukaan: varisten, harakoiden, naakkojen. Metsässä on paljon lintuja, ja niitä on paljon myös rantakosteikossa. Lintuja on kaikkialla. Ne väittelevät oksilla ja seulovat mutaisia rantoja ja hipovat aaltoja. Katselevat meitä. Katselevat minua.

Katseleeko joku minua?

Käännyn varuillani ja kurkistan oratuomien lomasta: tällä itäisellä polulla ei ole ketään.

Eikä mitään. Vainoharha on yksi syndroomani oireista. Minun täytyy yrittää hallita sitä.

Siskoni kysyy: ”Han?”

”Se ei toimi.”

”Mikä?”

”Et voi sanoa anteeksi-puli.”

”Ääh. Okei, okei. Lupaam petrata, Robinson-pompeli Crusoe-rompeli. Ai mitä? Toinen martini? No mikä ettei. Kiitos. Kuusi kuulostaa aika oikealta. Jep.”

Minulla ei ole hajuakaan kenen kanssa hän käy hiprakkaista keskusteluaan. Varmaankin jonkun rikkaan miesystävän. Hänellä on heitä niin monta. Hän leikittelee heidän kanssaan, ja he näyttävät pitävän siitä. Olen iloinen siitä, että hän juttelee myös minun kanssani drinkkien välillä. Minulla on siskoani kova ikävä: olen saarelle haaksirikkoutunut Robinson Crusoe, ja yksi kurjimmista puolista on se, että olen fyysisesti kaukana hänestä, ihmisestä joka on Benin ohella tärkein elämässäni, maailmassani, universumissani.

Olimme läheiset jo pikkutyttöinä. Meillä on noin vuosi ikäeroa ja muistutamme toisiamme ulkonäöltä; olemme melkein kuin kaksoset. Paitsi että Kat on aina ollut minua sievempi ja fiksumpi. Ihan kuin minä olisin beetaversio, prototyyppi, ja hän on alfa, lopputulos.

Hänen poskipäänsä ovat hienostuneesti vinot; minun poskipääni eivät tee vaikutusta. Hänellä on täydellinen nykerönenä, minun nenässäni on pieni, ärsyttävä kyhmy. Hänen vaaleat hiuksensa ovat tuuheat, minun tukkani menettelee jos näen paljon vaivaa.